

[Statsministeren]

give den til enhver tid siddende regering mandat til at kunne disponere.

Jeg bruger med vilje udtrykket »den til enhver tid siddende regering«, for det giver mig ret til at minde hr. Ivar Nørgaard om, at da den til enhver tid siddende regering indtil for få år siden i de fleste tilfælde var en socialdemokratisk ledet regering, var der jo ingen problemer her. Hvorfor ikke? Fordi det på så mange måder privilegerede socialdemokrati jo altid vidste, at det kunne regne med en loyal behandling fra de nuværende fire regeringspartiers side, og det fik det. Vi hjalp det jo altid, når der var vanskeligheder med VS og SF, og det var der vel nok tit. Ok, hvor var det, uh, hvor var det besværligt! (*Munterhed*). Men det var ikke rigtig besværligt for regeringen, for den vidste, at den havde en loyal og hjælpsom samarbejdspartner, det, der senere blev til firkløverregeringen.

Sådan er det ikke nu, så derfor er det godt, at vi i dag kan konstatere, at teknisk set kan vi få begge traktater besluttet og ratificeret i folketinget. Det er godt, men det er ikke godt nok. Vi skal have hr. Ivar Nørgaard med på vognen. Vi kan ikke leve i dansk politik med, at socialdemokratiet skulle kunne sige i mange år frem, at det har ikke noget medansvar for traktatændringerne. Det ville være fuldstændig urimeligt, og det er muligvis det, der fører til, at vi til sidst får en folkeafstemning. Og jeg har personligt – og det har vi alle i regeringen og i vore fire partier, og jeg ved, det samme gælder det radikale venstre – stærk sympati for, at uanset hvordan det slutter, så er det betryggende og fint, at vi nu som i 1972 ved, at befolkningen støtter vores politik.

Så jeg vil sige det på den måde, at folkeafstemningen kan vi kun undvære, hvis socialdemokratiet til sidst siger: nu stemmer vi så alligevel ja til pakken – og det vil jeg være taknemlig for – men gør det til en betingelse, at vi så skal give afkald på folkeafstemningen. Det vil jeg ikke tilråde socialdemokratiet, men hvis det bliver socialdemokratiets standpunkt, så kan jeg godt se, at det er vor pligt at overveje, om vi skal imødekomme Ivar Nørgaard.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg går ud fra, at det var hr. Ivar Nørgaard, statsministeren mente.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det glæder mig, at statsministeren nu i det mindste har bidraget til at fjerne den nye forvirring, der blev skabt, da statsministeren forestillede sig, at man kunne spille på vekslende flertal i denne sag i denne sal, og det takker jeg statsministeren for.

Sammenligningen med, hvordan det gik, da der var socialdemokratiske regeringer, og når der igen kommer en sådan, var korrekt i den forstand, hr. statsminister, at når der blev tilslutning til noget i EF, så var man sikker på, at den socialdemokratiske regering allerede forinden havde hindret, at det blev for unionspræget og for integrationistisk, og derfor kunne vi altid få de borgerlige partiers tilslutning. Nu, når den borgerlige regering sidder, må vi sidde og vogte den, at den ikke går for langt. Det er altså vores opgave. Vi ser hellere, at vi bytter roller igen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Ivar Nørgaard (S) (se foran)

vedtoges med 80 stemmer (S, SF, RV og VS) mod 75 (KF, V, CD, KrF, FP, FD, Robert Pedersen (S), Larsen-Ledet (RV) og Steenholdt (Grønl.)).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Masted (FD) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Forhandling om redegørelse nr. R 7:

Energiministerens redegørelse af 4. december 1985 om energipolitik og redegørelse om Dansk Olie & Naturgas A/S m.v.

(Redegørelsen givet 4/12 85. Beslutning om forhandling 4/12 85).

Første næstformand (Knud Østergaard):